

ved Mandens eller Fællesboets Midler. — Man har fra een Side betonet Forslaget som Opsyldelsen af et Retfærdigheds Krav, men mig forekommer det at være Retfærdighed kun til den ene Side, kun mod den ene Part. Hvad jeg fremdeles har mod Lovforslaget, som det foreligger, er, at der ikke er nogen som helst Sikkerhed for, hvilke Følger det kan have. Lovforslagets Belyndere og Forsvarere have søgt at berolige i saa Henseende, men jeg skal tillade mig at sige, at det forekommer mig, at det Meste af, hvad der saaledes er fremkommet til Beroligelse, er aldeles subjektive Beroligelsesgrunde, der ganske vist have Betydning for dem, der fremsatte dem, men som vistnok ikke have overbevisende Kraft for dem, der have et andet Blik paa Sagen. Jeg er ikke uden Frygt for, at selv om en saadan Lov kan virke noget Godt paa sine Steder, kan den paa anden Side gjøre Skade. Jeg befrygter det mindre for dem, der efter en saadan Lovs Udstedelse indtræde i Ægteskab, de vide, hvad de gaa ind paa, eller i hvert Fald kunne eller bør de vide det; derimod frygter jeg det mere for dem, der før Lovens Udstedelse ere indtraadte i Ægteskab og det under helt andre Forudsætninger. Og hvad vil man sige, hvorledes vil man stille sig, naar en Kone siger til sin Mand: I Genhold til Loven om gift Kvindes Raadighed over, hvad hun erhverver ved selvstændig Virksomhed, vil jeg nu have min Særformue, og en saadan Tilfjendegivelse fra Konen besvares af Manden med: Ja, det er rigtigt, der er kommet en saadan Lov, Du har Ret til det, og jeg kan ikke forbyde det, men jeg, som har giftet mig med Dig under en hel anden Forudsætning, nemlig under den, at Alt skulde være fælles for os, at jeg skulde være Din og vore Børns Forsørger og Du min Medhjælp, jeg kan og vil ikke leve under saadanne Forhold, og jeg fordrer Skilsmisse! Hvis Lovforslaget bliver vedtaget, som det foreligger, vil jeg gjerne ønske dem, der have stemt for det, den Tilfredsstillelse, at Fremtiden maa vise, at det kun var Fantastbilleder, som foresvævede dem, der havde Betænknelighed ved at stemme for Loven, at Fremtiden maa vise, at Loven ikke blot kan gjøre noget Godt paa sine Steder, men at den heller ikke gjør nogen Skade. Jeg er dog, som sagt, ikke uden Frygt for Følgerne, og har man først givet en saadan Lov, og det saa senere viser sig, at den har betænkkelige Følger, hvorledes kommer man da bort fra dem? Derfor er det, at jeg ikke kan stemme for Lovforslaget. Underledes stiller Sagen sig for mig, hvis det under Nr. 1 stillede Ændringsforslag vedtages; da vil jeg muligens kunne stemme for Loven; thi ihvorvel jeg fremdeles antager, at det er saavel vansteligst som betænkkeligst for Lovgivningsmagten at være ved de ægteskabelige Forhold, saa ser jeg dog godt, at Vedtagelsen af det Ændringsforslag vil begrænse og indskrænke en saadan Lovs Virksomhed til de

Tilfælde, hvor det er aldeles aabenbart og bitterligt for Alle, at Ægteskabet er ulykkeligt, hvor Samlivet er hævet og brudt, og der saaledes vil være mindre af farlige Følger at befrygte. Om nu Staten betragter eller kan betragte en saadan Tilstand, hvor Samlivet er brudt, er hævet, som en lovlig Tilstand, er et Spørgsmaal, som jeg tror maa besvares benegtende; men det er dog vist saa, at Staten i alt Fald nu og da taaler den Tilstand, at det baade her og der sker, at Samlivet hæves enten efter fælles Overenskomst eller ved, at den ene af de to Ægtefæller forlader Hjemmet og overlader den anden at sørge for dem, der ere tilbage i Hjemmet. I saa Fald forekommer det mig, at Lovforslaget eller Loven, naar den vedtages, kan være til Beskyttelse, til Betryggelse for ulykkelige, gifte Kvinder, som saaledes udelukkende maa sørge for sig selv og deres Børn.

Mump: Jeg kan tilfulde anerkjende det Træffende i den høitærede Ordførers (Kriegers) Bemærkninger med Hensyn til det første Ændringsforslag. Ikke desto mindre maa jeg fra mit Standpunkt finde Loven taaleligere, hvis Ændringsforslaget bliver vedtaget end, om den gaar uforandret igjennem. Hvad jeg særlig har at indvende mod Lovforslaget, er, at man ved det sætter en ny Klub paa et gammelt Klædebon. Det gaar ud paa at oversføre Bestemmelser, der nærmest have Hensyn til Særeierforholdet paa vort gjennemgaende Formuesælleskab. Det har jo flere Gange været drøftet, hvorvidt Loven gjør Brud paa Formuesælleskabet eller ikke. Der kan spørges om, hvorvidt det Gode, som Konen saaledes er raadig over, hører til den fælles Formue eller ikke; men det er netop det Uhelbige, at Skridtet ikke gjøres fuldt ud, at man ikke indfører Særeie med Hensyn til Hustruens særlige Erhverv. Jeg for mit Vedkommende er mest tilbøjelig til at sige, at det, hvorover Hustruen skal være raadig, hører til den fælles Formue. Dette vil vise sig i flere Tilfælde, saaledes med Hensyn til Arv. Er der et Par Ægtefæller, der har flere Kuldbørn, vil det Hele ved Arvebeholdningen tilfalde disse forskjellige Kuldbørn paa samme Maade, ligegyldigt om Konen

Rettelser.

- Sp. 914, L. 18 f. n.: „Spørgsmaal“, læs: „Lovforslag“.
 — 916, L. 31—32: „hvorimod“, læs: „idet“.
 — 920, L. 4 f. n.: „Forslag“, læs: „Finantslovforslag“.
 — 921, L. 12: „anden“, læs: „ene“.